

ΛΩΤΟΣ

9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

Τζένη Θεοφανοπούλου

Η Όλγα, ο φαλτσέτος και οι άλλοι

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Όλγα, ο Φαλτσέτος και οι άλλοι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τζένη Θεοφανοπούλου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Χριστίνα Ζέκκου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Τζένη Θεοφανοπούλου, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2012

ISBN 978-960-496-517-5

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Τζένη Θεοφανοπούλου

Η Όλγα, ο φαλτσέτος και οι άλλοι

Εικονογράφηση:
Χριστίνα Ζέκκου

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΤΖΕΝΗ ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ γεννήθηκε στην Αθήνα και είναι καθηγήτρια μουσικής. Σε συνεργασία με τον Άγγελο Βελεγράκη έχει εκδώσει τα βιβλία Ανάπτυξη Ακουστικών Ικανοτήτων (τόμος Α΄ και Β΄). Ποιήματα και πεζά της έχουν δημοσιευτεί σε συλλογικές εκδόσεις, ενώ το μυθιστόρημά της ΧΩΡΙΣ ΤΗ ΜΑΜΑ ΜΟΥ, που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, έχει τιμηθεί με το Βραβείο Μυθιστορήματος της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς το 2009 και είναι υποψήφιο για το Κρατικό Βραβείο Εφηβικού-Νεανικού Λογοτεχνικού Βιβλίου.

Για απευθείας επικοινωνία με τη συγγραφέα μπορείτε να στείλετε e-mail στη διεύθυνση:
eiresia@hotmail.gr

*Στη μητέρα μου, Όλγα, που είχε λατρέψει
το Φαλτσέτο όταν τον διάβασε.*

Ευχαριστώ την κ. Πόλυ Μηλιώρη για τις πολύτιμες συμβουλές της και για την ενθάρρυνσή της.

«Τι γίνεται βρε παιδιά; Γιατί πάλι τόση φασαρία;»

«Ε, δεν κατάλαβες τι γίνεται; Τα ίδια, τα γνωστά».

«Τι, πάλι μας μεταφέρουν;»

«Όχι, θα μας αφήναν».

«Φτου! Κι είχα αρχίσει να βολεύομαι μια χαρά».

Φανερά εκνευρισμένα, τα πλήκτρα του σχετικά καινούριου Zimmermann συζητούσαν έντονα μεταξύ τους. Η αλήθεια είναι πως τα πέντε χρόνια της ζωής τους είχαν αλλάξει τρεις τόπους διαμονής! Δύο σπίτια και μία αίθουσα συναυλιών.

«Και ποιος να φανταζόταν πώς ξεκινήσαμε. Θυμάμαι όταν μας συναρμολογούσαν. Η κυρία Νέλλη ερχόταν συνέχεια. Δεν έβλεπε τη μέρα να μας πάρει σπίτι της».

«Αχ, κι όταν μας πήρε, θυμάστε στην αρχή τι κόσμος ερχόταν να μας δει; Μικροί, μεγάλοι, άνθρωποι

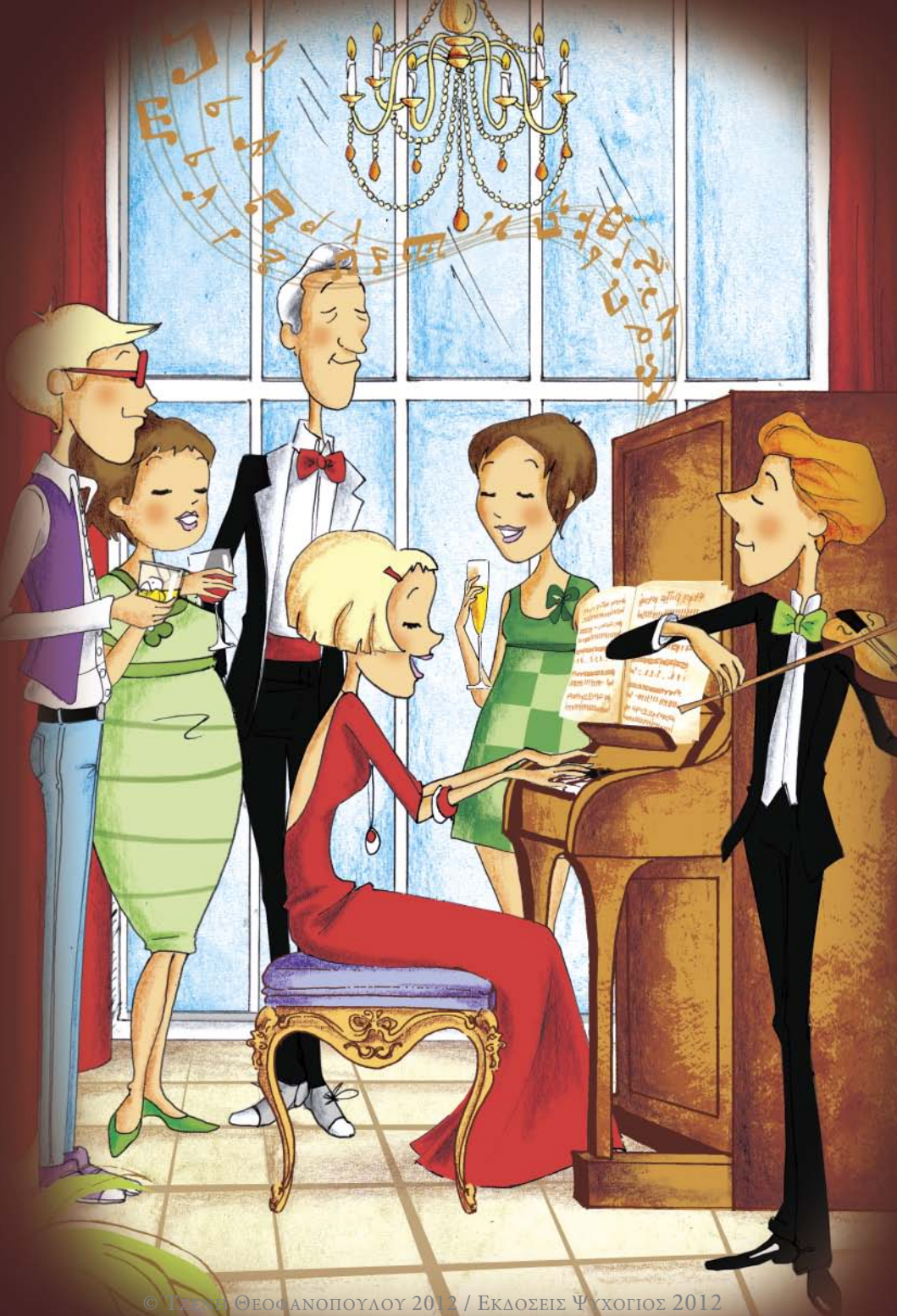
κάθε ηλικίας, αγόρια και κορίτσια, άντρες και γυναίκες. Κι όλοι ήθελαν να μας αγγίξουν. Άλλοι μας χάιδευαν, άλλοι μας ακουμπούσαν ντροπαλά...»

«Άλλοι βέβαια μας χτυπούσαν λίγο άγαρμπα, άλλοι...»

«Τι άλλοι κι άλλοι. Εγώ θυμάμαι τα δαχτυλάκια της κυρίας Νέλλης, πώς έτρεχαν πάνω μας, χωρίς να μας πιέζουν αλλά και χωρίς να μας γαργαλούν, κι ανατριχιάζω».

Όλα είχαν αρχίσει να θυμούνται. Το σπίτι της κυρίας Νέλλης τους είχε μείνει αξέχαστο, γιατί η κυρία Νέλλη ήταν μια περίφημη σολίστ και μια σπουδαία δασκάλα. Έτσι, όχι μόνο έπαιζαν πάνω τους οι μαθητές της, πράγμα βέβαια που δεν το χαίρονταν πάντα, αλλά κάθε μέρα και για κάμποσες ώρες η ίδια η κυρία Νέλλη μελετούσε. Και τότε, όσο να 'ναι, το απολάμβαναν! Άσε όταν έκανε στο σπίτι της γιορτές. Τι αξέχαστα μεγαλεία. Όταν μάλιστα πρωτοπήγαν στο σπίτι της, προς τιμήν του καινούριου πιάνου, έκανε μια γιορτή, μα τι γιορτή! Είχαν έρθει στο σπίτι σπουδαίοι άνθρωποι για να καμαρώσουν το καινούριο πιάνο κι όλοι ήθελαν να χαϊδέψουν τα πλήκτρα, ή έστω να τα αγγίξουν. Και τα λόγια που άκουσαν εκείνη την ημέρα για την αλαβάστρινη υφή τους και την ουράνια μελωδία τους σίγουρα θα τους έμεναν για πάντα αλησμόνητα.

«Εκεί τελείωσαν και τα μεγαλεία μας», είπε το μεσαίο Ντο, το πιο αλαζονικό απ' όλα, γιατί βλέπεις αυτό το επισκέπονταν όλοι πολύ συχνά, μικροί μεγά-

λοι, και το έπαιζε ο Ξερόλας της παρέας. «Αλλά όλοι ξέρουμε ποιος φταίει γι' αυτό», συνέχισε.

«Δίκιο, δίκιο βουνό έχεις», απάντησαν τα υπόλοιπα, που πάντα συμφωνούσαν μαζί του.

Μετά την κυρία Νέλλη το πιάνο βρέθηκε στο σπίτι της Χριστίνας. Όταν η Χριστίνα πήγε σχολείο, ζήτησε από τους γονείς της να της πάρουν ένα πιάνο και να αρχίσει μαθήματα. Οι γονείς της φυσικά πήραν αμέσως το πιάνο για τη Χριστινούλα τους, τα πρώτα Χριστούγεννα. Στην αρχή η Χριστίνα πήγαινε με κέφι στο πιάνο και προσπαθούσε με τα μικρά της δαχτυλάκια να βρίσκει τα τραγουδάκια που της άρεσαν. Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούσε να χρησιμοποιεί όλα της τα δάχτυλα. Το δεύτερο και το τρίτο δαχτυλάκι τη βόλευαν μια χαρά. Και τα κατάφερνε. Αλλά μόνο με αυτά τα δαχτυλάκια. Όταν άρχισαν τα μαθήματα και η δασκάλα της επέμενε ότι πρέπει να μάθει να χρησιμοποιεί και τα άλλα της δάχτυλα, άρχισε να δυσκολεύεται και σιγά σιγά να κάνει το ενδιαφέρον της. Και επιπλέον τα κομμάτια που μάθαινε δεν είχαν καμιά σπουδαία μελωδία. Στην αρχή προσπαθούσε να κάνει γρήγορα τα μαθήματά της και μετά να ασχολείται με τις εξερευνήσεις της στα πλήκτρα, αλλά κι αυτό της το έκοψαν σιγά σιγά η μαμά και η δασκάλα της, γιατί θα χαλούσαν, έλεγαν, τα χέρια της, πράγμα βέβαια που η Χριστίνα δεν μπορούσε να καταλάβει. Το μόνο που προλάβαινε να κάνει στα γρήγορα ήταν να

χτυπά τα ψηλά πλήκτρα, τα «πουλάκια» όπως της άρεσε να τα λέει, και τα χαμηλά, τα «αρκούδια».

«Και στο Χριστινάκι δεν ήταν άσχημα», είπε το ψηλό Σολ.

Βέβαια το κοριτσάκι το αγαπούσε ιδιαίτερα αυτό το Σολ, ήταν ένα από τα «πουλάκια», και περνούσε τα δαχτυλάκια του κάθε μέρα από πάνω του.

«Αχ, καμμένε, ας είναι καλά ο Φαλτσέτος ο Αρκούδος, όπως θα έλεγε και η Χριστίνα, με την αγριοφωνάρα του και τη φαλτσαδούρα του», είπε πάλι ο Ξερόλας.

Το Χριστινάκι μας λοιπόν, επειδή δεν έβρισκε πια ενδιαφέρον στο πιάνο, βρήκε δικαιολογία το χαμηλό Μι, το Φαλτσέτο, κι έτσι το πιάνο μας έφυγε άρον άρον από το σπίτι και βρέθηκε σε μια μεγάλη σάλα όπου γίνονταν συναυλίες. Εκεί έρχονταν πιανίστες αλλά κι άλλοι μουσικοί με τα όργανά τους κι έπαιζαν σπουδαία, μεγάλα κομμάτια.

«Εδώ όμως μας πήραν χαμπάρι γρήγορα», είπε ένα χαμηλούτσικο Ρε.

«Ε, όπως και να το κάνουμε, αυτοί παίζουν από την αρχή σε όλα τα πλήκτρα», απάντησε ένα ψηλότερο.

«Έλα, μωρέ, χάθηκε ο κόσμος αν τα κομμάτια τους δεν είχαν το Φαλτσέτο;» πετάχτηκαν μερικά άλλα ακριανά, ψηλά και χαμηλά, που γενικά τους άρεσε να τεμπελιάζουν.

«Χάθηκε ξεχάθηκε», επενέβη για άλλη μια φορά ο Ξερόλας, «σημασία έχει ότι εξαιτίας του ξαναφεύγουμε. Και το χειρότερο είναι ότι δεν έχουμε ιδέα πού μας πάνε».

Όλη αυτή την ώρα, το χαμηλό Μι, ο επονομαζόμενος Φαλτσέτος, παρέμενε αμίλητος. Ένωθε τα καρφιά που εκτόξευαν εναντίον του τα άλλα πλήκτρα και για άλλη μια φορά αισθανόταν εντελώς αδύναμος να αντιδράσει, εντελώς μόνος, εντελώς απροστάτευτος.

Όχι βέβαια ότι κι αυτός δεν είχε κουραστεί από τις πολλές μετακινήσεις κι από τα διαφορετικά χέρια που κάθε φορά τον πασπάτευαν. Ο ίδιος, μάλιστα, είχε και παραπάνω λόγους να αισθάνεται δυσάρεστα κάθε φορά που άλλαζαν τόπο κι ερχόταν σε επαφή με καινούριους, άγνωστους ανθρώπους.

Εκείνο που δεν μπορούσε όμως πραγματικά να αντέξει ήταν η συμπεριφορά των άλλων απέναντί του. Και πρώτα πρώτα η συμπεριφορά των συντρόφων του, των ομοίων του, των πλήκτρων. Φαλτσέτο τον ανέβазαν, Φαλτσέτο τον κατέβазαν. Γιατί ο ήχος του,

έλεγαν, δηλαδή η φωνή του, δεν ήταν σωστή. Κι αυτό ήταν η αιτία για τις δυστυχίες που υπέφεραν. Και πάντα, ό,τι κι αν συνέβαινε, σε αυτόν έριχναν όλες τις ευθύνες. Άλλοτε τον ειρωνεύονταν, άλλοτε γελούσαν μαζί του, άλλοτε τον έβριζαν κανονικά.

Όσο για τους ανθρώπους, αυτοί δεν υποφέρονταν με τίποτα. Όχι, σε αυτόν δε φέρθηκε καλά ούτε η κυρία Νέλλη –εκείνη πρώτη έδειξε την αποστροφή της– ούτε η Χριστίνα –αυτή τον κοπανούσε συνέχεια– και φυσικά ούτε συζήτηση γι’ αυτούς τους ψηλομύτεδες καλοντυμένους που στέκονταν απειλητικά απέναντί του, έτοιμοι κάθε φορά να τον καταβροχθίσουν.

Σιγά σιγά λοιπόν ο Φαλτσέτος απομονώθηκε εντελώς. Στην αρχή ντρεπόταν, στη συνέχεια λυπόταν τον

εαυτό του και στο τέλος τον μίσησε. Και τότε πήρε τη μεγάλη απόφαση: να μην ξαναμιλήσει ποτέ! Όχι, δεν είχε κανένα νόημα να προσπαθεί να τον υπερασπιστεί, αφού κανείς δεν τον καταλάβαινε. Αφού κανείς δεν ήταν καν πρόθυμος να ακούσει τη φωνή του.

Κι όμως, σκεφτόταν μέσα στη μοναξιά του, εγώ πίστευα ότι αυτή η διαφορετική φωνή ήταν δώρο του δημιουργού μου κι όχι ένα αποκρουστικό κουσούρι.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

Λυτός
9-11 ετών

Δ' & Ε' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Τζένη Θεοφανοπούλου

Η Όλγα, ο φαλτσέτος και οι άλλοι

Εσείς κι εμείς πάντα σ' επαφή!

Αμίλητος ο Φαλτσέτος υπέμενε όλες τις ταλαιπωρίες. Κι αυτός πονούσε. Κι αυτός κρύνε. Κι αυτός φοβόταν. Μα πάνω απ' όλα ντρεπόταν. Όχι γιατί ήταν γυμνός, αλλά γιατί ήξερε ότι όλοι σε αυτόν έριχναν το φταίξιμο. Έτσι θα μείνει λοιπόν, αμίλητος, τελείως βουβός, μήπως και τον ξεχάσουν για λίγο λέγοντας τα δικά τους. Μετά πού ξέρεις;

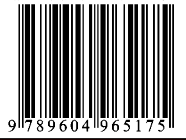
Γιατί άραγε ο Φαλτσέτος θέλει να μείνει βουβός; Ποιοι είναι όλοι αυτοί που τον κατηγορούν; Γιατί τους φοβάται; Ποια είναι η σχέση του με τον Ξερόλα και τον Κουτσομπόλη; Τι ρόλο θα παίξει στη ζωή του η Όλγα; Και, τελικά, τι θα ανακαλύψουν όλοι στη Χώρα του Φαλτσέτου;

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-517-5

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 10507

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ